

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 135/2010-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. apríla 2010 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Z., s. r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. F. N., B., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bardejov sp. zn. 4 C 18/2009 z 28. augusta 2009 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 16 Co 29/2009 z 23. novembra 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Z., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. marca 2010 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Z., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. F. N., B., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny

základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Bardejov sp. zn. 4 C 18/2009 z 28. augusta 2009 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 16 Co 29/2009 z 23. novembra 2009 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“).

Sťažovateľka uvádza: *«Na základe návrhu Sťažovateľa zo dňa 19. 06. 2009 sa Sťažovateľ ako navrhovateľ domáhal na OS BJ (č. k. 4C/18/2009) od Odporcu zaplataenia sumy 185.993,29 € titulom zaplataenia poplatku z omeškania a príslušenstva pohľadávky (ďalej len „Súdne konanie“). Ešte pred podaním návrhu došlo na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 07. 07. 2005 k postúpeniu pohľadávok zo zdravotného poistenia z P... na Navrhovateľa. Postúpenie pohľadávok bolo oznámené zo strany pôvodného veriteľa - poisťovňa (postupca) žalovanému (dlžníkovi), a to písomne na základe oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 12. 01. 2007...»*

Na Krajskom súde v Bratislave je vedené konanie proti Navrhovateľovi ako žalovanému v druhom rade pod sp. zn. 6Cbi 111/2005 (ďalej len „Súdne konanie o určenie“)... bolo vydané predbežné opatrenie, ktorým sa zakázalo Navrhovateľovi nakladať s pohľadávkami, ktoré boli na neho postúpené na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 07. 07. 2005...

V rámci Súdneho konania voči žalovanému Poľnohospodárske podielnícke družstvo B... (ďalej len „Žalovaný“) súd prerušil Súdne konanie bez návrhu Žalovaného. Prvostupňový súd Uznesením sp. zn. 4C/18/2009 zo dňa 28. 08. 2009, právoplatným 04. 01. 2010 prerušil Súdne konanie do právoplatného skončenia Súdneho konania o určenie z dôvodu, že v predmetnom konaní sa rieši otázka, ktorá má údajne podstatný význam pre rozhodnutie súdu v prebiehajúcim konaní (ďalej aj „Rozhodnutie OS BJ“). Rozhodnutie OS BJ bolo neadekvátne odôvodnené zákonnou formuláciou prerušenia konania z dôvodu priebehu konania, v ktorom sa údajne rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu.

Voči Rozhodnutiu OS BJ podal Sťažovateľ Odvolanie zo dňa 21. 09. 2009 (ďalej len „Odvolanie“)... v Odvolaní poukázal na skutočnosť, že dikcia ust. § 109... OSP... nebola naplnená.

Uznesením KS PO sp. zn. 16Co/29/2009 zo dňa 23. 11. 2009 právoplatným 04. 01. 2010 (ďalej aj „Rozhodnutie KS PO“) nebolo Odvolaniu Sťažovateľa vyhovené a Rozhodnutie OS BJ bolo potvrdené.

KS PO považoval za postačujúce vysporiadať sa s dôvodmi Odvolania Sťažovateľa v dvoch odsekoch, v ktorých navzdory skutočnostiam uvádzaným v Odvolaní prijal závery, ktoré nielenže nie sú náležité odôvodnené, ale sú dokonca v priamom rozpore s platnou legislatívou i judikatúrou...

Sťažovateľ považuje Rozhodnutie KS PO, ako aj prvostupňové Rozhodnutie OS BJ za arbitrárne...

Sťažovateľ má za to, že tak OS BJ ako súd prvého stupňa, ale najmä odvolací KS PO sa v odôvodnení svojich rozhodnutí nevysporiadali so skutkovými tvrdeniami a právnym posúdením, ktoré Sťažovateľ predložil a na ktoré poukázal, čím porušil jeho právo na súdnu a inú ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj právo na spravodlivý súdny proces podľa ustanovenia článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach...

OS BJ a následne aj odvolací KS PO sa náležite nevysporiadali s otázkou posudzovania významu Súdneho konania o určenie pre Súdne konanie o zaplatenie. KS PO v Rozhodnutí KS PO dostatočne neodôvodnil, v čom má Súdne konanie o určenie význam pre Súdne konanie o zaplatenie, keď v zmysle platnej legislatívy i judikatúry relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitimáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky...

Sťažovateľ má za to, že Rozhodnutie OS BJ a následne Rozhodnutie KS PO nie sú práve z dôvodu ich nepredvídateľnosti, nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti v súlade s požiadavkami kladenými na spravodlivý súdny proces. Ústavný súd Slovenskej republiky pritom vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach tiež skonštatoval, že dôvera jednotlivca v rozhodovaciu činnosť orgánov štátu je jedným zo základných atribútov právneho štátu.

Pritom porušenie právnych noriem v dôsledku svojvôle (napr. nerešpektovaním kogentnej normy) alebo v dôsledku interpretácie, ktorá je v zjavnom rozpore s princípom spravodlivosti, potom zakladá porušenie základných práv a slobôd.

Medzi procesné záruky spravodlivého súdneho konania patrí nepochybne aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Právo na spravodlivý proces spravidla vyžaduje, aby

rozhodnutie súdu bolo odôvodnené. Vyplýva to z potreby transparentnosti vykonávania spravodlivosti, ktorá je inherentná každému jurisdikčnému aktu. Odôvodnenie rozhodnutia je aj zárukou toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny. Je predpokladom toho, aby strany mohli účinne uplatňovať právo na opravné prostriedky. Napokon je predpokladom kontroly výkonu spravodlivosti zo strany verejnosti. Z praktického pohľadu to znamená, že súdy sú povinné odôvodniť svoje rozhodnutia, hoci túto povinnosť nemožno chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument bola daná podrobná odpoveď. Ak však ide o argument, ktorý je pre vec rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (viď. judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci *Van de Hurk v. Holandsko*, *Ruiz Torija v. Španielsko*, *Hiro Balani v. Španielsko*, *mutatis mutandis* rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn.: I. ÚS 56/01 a ďalšie).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze sp. zn.: III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd Slovenskej republiky už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (viď. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn.: IV. ÚS 115/03).

Podľa názoru Sťažovateľa, súd mal tiež pri prerušení súdneho konania skúmať pomer rizika následkov spôsobených prípadným neprerušením súdneho konania a rizika ohrozenia oprávneného subjektu (Sťažovateľa) vyvolaného predmetným prerušením súdneho konania. Európsky súd pre ľudské práva vyslovil v kauze *Scollo versus Taliansko a Spadea a Scalabrino versus Taliansko* stanovisko, že „... musí existovať rozumný proporčný vzťah medzi použitými prostriedkami a sledovaným cieľom ...“ (viď. Rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 28.09.1994 *Scollo versus Taliansko* 24/1994/471/552, *Spadea a Scalabrino versus Taliansko* 23/1994/470/551). Podľa nášho názoru súdy pri vydaní Rozhodnutia OS BJ a následne Rozhodnutia KS PO vôbec nezväzovali vyššie uvedené skutočnosti, ale prebiehajúce Súdne konanie o zaplatenie prerušili.»

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd v predmetnej veci rozhodol týmto nálezom:

„1. Uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 16Co/29/2009 zo dňa 23. 11. 2009 v spojení s Uznesením Okresného súdu Bardejov sp. zn. 4C/18/2009 zo dňa 28. 08. 2009 došlo k porušeniu práva Sťažovateľa na súdnu a inú ochranu v zmysle článku 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj k porušeniu práva Sťažovateľa na spravodlivý súdny proces v zmysle ustanovenia článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach.

2. Uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 16Co/29/2009 zo dňa 23. 11. 2009 v spojení s Uznesením Okresného súdu Bardejov sp. zn. 4C/18/2009 zo dňa 28. 08. 2009 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva Sťažovateľovi náhradu trov konania titulom trov právneho zastúpenia Sťažovateľa. Krajský súd v Bratislave a Okresný súd Bratislava I sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť trovy právneho zastúpenia Sťažovateľa.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že uvedené zákonné ustanovenie rozlišuje okrem iného aj osobitnú kategóriu návrhov, ktorými sú návrhy „zjavne neopodstatnené“. Týmto zákon o ústavnom súde v záujme účelnosti a procesnej ekonomie poskytuje ústavnému súdu príležitosť preskúmať v štádiu predbežného prerokovania návrhu (§ 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde) možnosť jeho prípadného odmietnutia jednak na základe obsahu namietaných právoplatných rozhodnutí, charakteru namietaných opatrení alebo iných zásahov, ktorými malo dôjsť k porušeniu základných práv alebo slobôd navrhovateľa a z nich vyplývajúcich skutkových zistení, a jednak tiež na základe argumentácie, ktorú proti nim navrhovateľ v návrhu uplatnil, a to v prípade, že návrh nemá ústavnoprávny rozmer.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

V súlade s už uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľka v sťažnosti namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu v spojení s uznesením krajského súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo verejne a v primeranej lehote prejednaná nestranným a nezávislým súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, je založená na základe princípu subsidiarity. Zo subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplýva, že ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľka sa môže domôcť ochrany svojho základného práva alebo slobody využitím jej dostupných a aj účinných právnych prostriedkov pred iným orgánom verejnej moci, odmietne takúto sťažnosť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na prerokovanie (mutatis mutandis napr. I. ÚS 103/02, I. ÚS 269/06). Z uvedeného vyplýva, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prislúcha ústavnému súdu právomoc zaoberať sa namietaným porušením základného práva alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takémuto právu neposkytuje účinnú ochranu (mutatis mutandis I. ÚS 78/99). Podstatou účinnej ochrany základných práv a slobôd sťažovateľky je okrem iného aj opravný prostriedok, ktorý má fyzická osoba alebo právnická osoba k dispozícii vo vzťahu

k základnému právu alebo slobode, porušenie ktorých sa namieta a ktorý jej umožňuje odstrániť ten stav, v ktorom vidí porušenie svojho základného práva alebo slobody (I. ÚS 36/96).

V danom prípade bola sťažovateľka oprávnená podať proti uzneseniu okresného súdu odvolanie. Toto svoje oprávnenie sťažovateľka využila a odvolanie aj podala. O odvolaní rozhodol krajský súd uznesením. Z toho vyplýva, že sťažovateľka mala k dispozícii účinný právny prostriedok na ochranu svojich práv, o ktorom bol oprávnený rozhodnúť krajský súd, čo vylučuje právomoc ústavného súdu.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky v časti namietajúcej porušenie jej základných a iných práv uznesením okresného súdu z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu

Okresný súd uznesením podľa § 109 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) prerušil konanie, predmetom ktorého je žaloba sťažovateľky o zaplatenie sumy 185 993,29 €, až do právoplatného skončenia veci vedenej Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 6 Cbi 111/2005. Krajský súd uznesením, proti ktorému sťažnosť smeruje, uznesenie okresného súdu potvrdil.

V relevantnej časti odôvodnenia uznesenia krajský súd uvádza: „*Podľa § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p., pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.*

V ust. § 109 O. s. p. sú teda stanovené prípady, v ktorých dochádza k prerušeniu konania rozhodnutím súdu preto, že sa v konaní vyskytla prekážka, ktorá dočasne bráni v jeho pokračovaní. Pri prerušení konania podľa § 109 ods. 2 O. s. p. a úvahe súdu, či konanie preruší z dôvodov uvedených v § 109 ods. 2 alebo či urobí iné vhodné opatrenia,

súd postupuje podľa okolností konkrétneho prípadu. K prerušeniu konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p. pristúpi súd vtedy, ak prebieha iné konanie alebo ak dal podnet k zahájeniu iného konania, v ktorom je riešená otázka (alebo má byť riešená), ktorá môže mať význam pre jeho rozhodnutie a ktorú by si inak mohol predbežne vyriešiť sám. Dôvod prerušenia tu spočíva najmä v hospodárnosti konania.

Správne konštatoval súd prvého stupňa, že v danom prípade je potrebné prerušiť konania, pretože na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 6Cbi 111/2005 prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá bude mať podstatný význam pre rozhodnutie aj v tomto konaní, pričom ide o otázku neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok, ktorá bude mať význam pre posúdenie aktívnej legitímácie navrhovateľa. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa a jeho zisteniami, na ktorých sa nič nezmenilo ani v priebehu odvolacieho konania a berie ich za základ pri svojom rozhodovaní.

Ako vyplýva z obsahu napadnutého rozhodnutia, prvostupňový súd riadne zistil, že toto konanie vedené na Krajskom súde v Bratislave sa týka predmetu konania - určenia neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok medzi správcom konkurznej podstaty Perspektíva, družstevná zdravotná poisťovňa v konkurze ako postupcom a navrhovateľom ako postupníkom, kde v konaní je navrhovateľ Z., s. r. o. žalovaný. Navyše poukázal a zistil, že v tomto konaní na Krajskom súde v Bratislave bolo vydané aj predbežné opatrenie, ktorým bolo navrhovateľovi zakázané nakladať okrem iného aj s pohľadávkou, ktorú uplatňuje v tomto konaní. Keďže otázka platnosti zmluvy o postúpení pohľadávok by zaiste bola predbežnou otázkou v tomto konaní, ktorá je predmetom sporu na Krajskom súde v Bratislave, správne postupoval súd prvého stupňa, ak nateraz prerušil konanie do právoplatného skončenia konania vedeného na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 6Cbi 111/2005.

Podľa § 111 ods. 2 O. s. p., ak je konanie prerušené podľa § 109, súd urobí všetky potrebné opatrenia, aby sa odstránili prekážky, ktoré spôsobili prerušenie, alebo pre ktoré prerušenie trvá. Len čo odpadne prekážka, pre ktorú sa konanie prerušilo, pokračuje súd v konaní i bez návrhu.

Bude úlohou súdu prvého stupňa spravovať sa ust. § 111 ods. 2 O. s. p., zisťovať stav vecí na Krajskom súde Bratislava a v prípade, že zistí, že prekážky prerušenia odpadli, bude pokračovať v konaní i bez návrhu.

Z týchto dôvodov napadnuté uznesenie ako vecne správne v zmysle § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.“

Citovaným úvahám a dôvodom krajského súdu nemožno z ústavnoprávneho hľadiska ani pri zohľadnení argumentov, na ktoré v sťažnosti poukazuje sťažovateľka, nič podstatného vytknúť.

Ústavný súd trvale zdôrazňuje, že nie je súdom nadriadeným všeobecným súdom a nie je vrcholom ich sústavy ani ďalšou opravnou inštanciou voči ich rozhodnutiam. Ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) je oprávnený zasahovať do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov iba v prípade, ak tieto súdy nepostupujú v zhode s ústavou, ústavnými zákonmi alebo princípmi, ktoré vyplývajú z kvalifikovaných medzinárodných zmlúv.

Ústavný súd preto preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu iba so zreteľom na skutočnosť, že mohol preskúmať len jeho ústavnosť, pričom dospel k záveru, že sťažnosť nie je opodstatnená s tým, že jej zjavná neopodstatnenosť vyplýva jednak z povahy dôvodov uplatnených sťažovateľkou v sťažnosti, ale tiež aj z ustálenej judikatúry ústavného súdu.

Podstata prerokúvanej sťažnosti spočíva v nesúhlase sťažovateľky s napadnutým rozhodnutím krajského súdu ako odvolacieho súdu, ktorým potvrdil rozhodnutie prvostupňového súdu o prerušení konania v právnej veci sťažovateľky o uloženie povinnosti odporcovi zaplatiť 185 993,29 €.

Sťažovateľka tvrdí, že nebol daný zákonný dôvod na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP. Podľa sťažovateľky krajský súd dostatočne neodôvodnil, v čom má konanie vedené Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 6 Cbi 111/2005 význam pre konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 4 C 18/2009, keď v zmysle platnej legislatívy i judikatúry relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitimáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky.

Ústavný súd už v minulosti konštatoval (I. ÚS 21/00), že pokiaľ všeobecný súd konanie prerušil, je potrebné vychádzať z toho, že vykonal voľbu medzi viacerými do úvahy prichádzajúcimi procesnými postupmi, pričom proti takejto voľbe nemožno mať v zásade námietky, pretože jednak ide o procesný postup, ktorý je zákonom dovolený [§ 109 ods. 2 písm. c) OSP], a jednak ho treba posudzovať podľa situácie, ktorá existovala v čase, keď sa realizoval, a k posúdeniu ktorej majú v zásade lepšie predpoklady všeobecné súdy než ústavný súd. Ústavný súd nie je ďalšou prieskumnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva, a preto posudzovanie, či konanie vedené Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 6 Cbi 111/2005 má, alebo nemá význam pre konanie vedené okresným súdom, by bolo v rozpore s ústavným vymedzením jeho kompetencií a v danom prípade navyše v situácii, keď vo veci nie je ešte meritórne rozhodnuté.

Ústavnému súdu neprináleží meniť síce stručné, ale napriek tomu z ústavnoprávneho hľadiska akceptovateľné a dostatočne odôvodnené uznesenie krajského súdu, ktoré je výrazom jeho nezávislého rozhodovania.

V tejto spojitosti treba poukázať aj na princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu a s ním súvisiaci princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci iných orgánov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy preskúmané.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam na rozhodnutie súdu. Nezávislý súd je oprávnený a zároveň i povinný zodpovedne zvážiť, aký procesný postup má v konkrétnom prípade zvoliť. Nie je vecou ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti, aby do právomoci všeobecných súdov takto ingeroval.

Krajský súd v odôvodnení svojho uznesenia vychádzal z toho, že výsledok konania vedeného Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 6 Cbi 111/2005 môže relevantne

ovplyvniť konanie v právnej veci sťažovateľky, ktoré je vedené okresným súdom pod sp. zn. 4 C 18/2009, teda toho, v ktorom bolo konanie prerušené.

Podľa názoru ústavného súdu z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu sú zrejmé dôvody, na základe ktorých ako odvolací súd dospel k záveru o splnení podmienky na prerušenie konania, pričom tieto dôvody nemožno považovať za arbitrárne majúce za následok zásah do sťažovateľom uvádzaných základných a iných práv. Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania.

Navyše, sťažovateľka podľa názoru ústavného súdu nepredložila dostačujúce dôvody, z ktorých by bolo možné vyvodiť, že jej sťažnosť smerujúca proti napadnutému procesnému rozhodnutiu krajského súdu, či už v rovine skutkovej, alebo právnej, mala atribúty, ktoré preukazujú jej ústavnoprávny rozmer.

Na záver ústavný súd uvádza, že uznesenie o prerušení konania je rozhodnutím procesnej povahy, teda nejde o rozhodnutie vo veci samej. Aj z toho dôvodu takéto rozhodnutie spravidla nie je spôsobilé zasiahnuť do ústavou zaručených základných práv a slobôd.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v tejto časti pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. apríla 2010